

годарила на годишнитѣ мѣсеци и радостно си тръгнала за дома.

V.

Ана и майката много се зарадвали, като видѣли ягодитѣ „Отъ кждѣ си набрала толкова хубави ягоди?“ попитала Ана горделиво „Пакъ тамъ — горѣ на скалата, дѣто намѣрихъ и теменугитѣ.“

На другия день Ана поискала ябълки. Тя се обърнала къмъ сестра си Мария съ заповѣдъ да донесе ябълки, като я заплашвала пакъ съ бой. Мария бързо излѣзла отъ къщи и се опътила къмъ скалата. Още отдалечъ Януари запиталъ: „Защо идешъ пакъ, мило дѣте?“ Мария разказала съ сълзи на очи за заплашванията на майка си и сестра си, ако не имъ занесе ябълки.

Стариятъ януари се обърналъ къмъ Септември и му казалъ: „Това е твоя работа, братко!“

Септември станалъ отъ мѣстото си и разровилъ огъня съ тоягата. Огънятъ се разгорѣлъ силно, снѣгътъ се разтопилъ, дърветата дали плодове и листата почнали да падатъ отъ вѣтъра.

Настанало есень. Мария видѣла едно ябълково дърво, натегнало съ плодове.

— Иди си набери ябълки, мило дѣте, казалъ Септември.

Мария друснала дървото — паднала само една ябълка. Друснала още веднажъ — паднала още една ябълка. „Бързай да си вървишъ по-скоро, казалъ Септемврий“ Мария поблагодарила любезно на мѣсецитѣ и си отишла.

VI.

— Кждѣ намѣри тѣзи ябълки? попитала Ана щомъ взела двѣтѣ ябълки.